

Muistini on musta

Heräsin bussissa, ja kuulin jonkun sanovan “Herätys, tämä on viimeinen pysäkki!” En tiennyt mitä tehdä, jotenkin ymmärsin että muistini oli musta . Miten olisin tiennyt missä olin tai mille olin menossa, jos en edes tiennyt omaa nimeäni. En tiennyt mitään, olisi ehkä vain parempi mennä bussista pois.

Kun olin noussut pois bussista näin risteyksen, en ollut varma minne päin aioin mennä, niin kävelin vain johonkin suuntaan. En tiennyt miksi mutta se tuntui vaan hyvältä.

Silloin näin toisen ihmisen. Kysyin missä olin, hän vastasi “Hmm... tule minun kanssani, luulen että tiedän mistä sinä olet.” En todellakaan ymmärtänyt mistä hän puhui. Järkeni sanoi älä todellakaan mene hänen kanssaan. Mutta minun mahani sanoi että minulla oli nälkä ja että ei hän varmaan ole paha ihminen. Niin menin hänen kanssaan.

- Ollaanko menossa sinun luo? minä kysyin.
- Joo, hän vastasi.
- Mikä nimesi on? kysyin hetken kuluttua.
- Ida. Mikä sinun nimesi on? Ida vastasi.
- Olen... sanoin, mutta sitten aloin miettiä kuka olin. Ei auttanut muuta kuin sanoa että en muista. Koska se oli totuus.
- En ihan muista, sanoin hiljaa.
- Yes! Tiesin että et tiennyt, Ida sanoi äänekkäällä äänellä.
- Mitä meinaat? minä vastasin.
- Saat nähdä kun pääsemme perille.

Oli todella kuuma kesäpäivä. Olimme varmasti jo kävelleet kilometrejä. Silloin näin talon joka ei ihan näyttänyt kuin muut talot. En tiedä miksi tuntui siltä että se ei ollut kuin tavalliset talot, mutta jotain siinä oli. En vain keksinyt sitä silloin.

- Tämä on minun talo! Ida sanoi iloisella äänellä.
- Hieno, vastasin, mitä olisin muutakaan olisin sanonut.

Ida otti avaimen taskusta ja avasi oven. Näin liian monta asiaa samaan aikaan, näin tosi paljon elektronisia juttuja.

- Onko kaikki tämä sinun? kysyin.

- Joo. Mutta me tarvitsemme vain yhtä asiaa ja se on minun uusin juttu. Tai ei se ole niin uusi enää koska olen odottanut sinua.

- Anteeksi mutta onko sinulla vettä? kysyin koska minulla oli huutava jano.

- Onko sinun mielestä parempi saada vettä tai tulla kotiisi? Ida sanoi vähän ilkeällä äänellä.

- Ei... Tai juu. Saisinko vain jotain juotavaa minulla on hirvittävä jano, sanoin.

- Ota sitten vettä jos on niin jano, Ida vastasi.

- Okei. Kiitos, sanoin koska minulla ei ollut muuta sanottavaa.

Kun tulin takaisin keittiöstä Ida istui rikkinäisellä sohvalla, ihan pimeässä. Nyt huomasin mikä oli erikoista, kaikki verhot olivat kiinni, eikä pimeässä nähnyt yhtään miltä talo näyttää.

- Haluatko testata minun uutta masiinaa? Ida kysyi.

- Onko se vaarallinen? kysyin. Mietin jos se olisi vaarallinen.

- Vähän, meinaan ei tai, jos et ole se ihminen joka luulen niin sinä häviät uuteen maailmaan toisena ihmisenä. Mutta ei se niin vaarallinen ole, Ida vastasi.

- Mutta olenko täällä koska olen testannut sitä ennen? Tottakai tarvitsin kysyä sitä. Se olisi voinut kertoa kaiken minusta.

- Luulen sen, kaikki jotka eivät ole käyttäneet sitä ja menevät sen sisälle heräävät kuin uutena ihmisenä. Se joka sinä olet on nyt sinun kropassa. Jos sinä menet nyt takaisin niin tulet muistamaan minut ja kaiken mitä olemme tehneet. Mutta nyt et muista mitään sinun toisesta elämästä koska et ole käyttänyt laitetta ennen. Ymmärrätkö? Ida selitti.

-Joo, kun heräsin bussissa niin se toinen ihminen oli jo ollut bussissa vähän aikaa mutta sitten siitä tuli minä ja minusta hän. Mutta jos minä menen tähän ihme-masinaan nyt, niin hän tulee heräämään sinun luona, vastasin.

- Ihan oikein, Ida vastasi.

- No, sitten minä menen masiinaan, sanoin päättäväisesti.

- Okej, mutta ei ole sataprosenttisen varma että sinä olet oikea ihminen tähän, Ida sanoi.

- Ei se mitään, ei se varmaan niin kauheaa ole, vastasin.

- Ok, Ida vastasi vähän surusella äänellä.

Hän ehkä ei haluakaan että lähden. Mutta teen tämän minun ja hänen vuoksi. Olen yrittänyt löytää kuka olen ja kohta saan sen selville. Nyt on aika lähteä. Otin askeleen lähemmäs masiinaa.

-Yksi.. Kaksi... Kol.. Ida sanoi mutta ehdin keskeyttää hänet.

-En halua. Miksi haluaisin olla toisessa kropassa kun voin olla täällä sinun kanssa, sanoin.

- Oletko varma? Ida kysyi.

- En ole koskaan ollut enemmän varma, vastasin.

- Niin tuletko jäämään tänne? Ida kysyi hiljaisella äänellä.

- Todellakin. Voin etsiä faktaa ja olla apurisi, minä sanoin.

Tämän jälkeen olen asunut Idan kanssa niin kauan kuin muistan. En ole miettinyt niin paljon sitä kuka olin ennen. Mutta olen miettinyt miten hänellä menee, joka on minun vanhassa kropassa. Toivottavasti hänellä menee hyvin. Yhtä hyvin kun minulla.